

Hasan Aksu: GARBİS ALTINOĞLU ANISINA; DEVRİMİN BİR BİLGE HAMALI DAHA ARAMIZDAN AYRILDI!

Posted on 19/10/2019

Garbis Altınoğlu'nu kaybettiğimizi dün geç saatlerde öğrendim. Bütün sevenleri gibi ben de çok üzüldüm. Garbis Altınoğlu'yla tanışıyordum. 1975 yılı ortalarında birlikte parti faaliyetine katılmıştım.

Garbis içeride özeleştirilerek partimiz TKP/ML saflarına katılmıştı. 1974 affıyla dışarı çıkmış, partimizin faaliyetine katılmış ve Garbis'le kısa bir zaman birlikte İstanbul'da faaliyet yürütmüştük.

O dönemler partimizin kuralları daha katı ve kurallıydı. Parti saflarına katılanların geçmişi ne olursa olsun birey olarak alınıyor, özeleştirilerek ve geçmiş hatalardan ideolojik olarak arınması isteniyor, partinin en alt organlarından örgütleniyor, deneyimlerden geçtikten sonra partiye alınıyordu. Garbis Altınoğlu da bunlardan biriydi. Geçmişi dikkate alınıyordu, parti çizgisine, parti yaşamına uyum sağlayıp sağlamadığı dikkatle izleniyordu. İşte bu anlayışla Garbis Altınoğlu da bu doğal süreçten geçmekteydi. Parti saflarına katılanların aynı zamanda birer savaşçı olması hayatı önemdeydi. Bu anlayışla Garbis'in de partinin sınavından geçirilmesi, askeri eylemlere sokularak denenmesi isteniyordu.

1975 yılı ortalarına doğru, parti sorumlusu Aziz Vatan'dan (kel) bana kapalı bir pusula iletildi. Böylece Garbis Altınoğlu'yla partinin sağladığı bir randevu de tanıştım. Parti kendisine benimle ilgili gerekli bilgilendirmeyi yapmıştı. Parti yetkilisi Aziz Vatan bana Garbis hakkında öz bir bilgilendirme iletmişti.

Kaypakkaya yoldaşın yazılarında öğrendiğimiz; “Birinci tasfiyecilerin başını çeken Garbis Altınoğlu” olduğunu duyunca bayağı heyecanlanmışım. Merek ediyordum, nasıl biriydi? Büyük bir heyecan ve merakla tanışma saatini bekliyordum. Gazete kupürlerinde gördüğümün tam zıddı biri karşıma çıktı. Kısa boylu, atletik yapılı, köylü görünümlü, pek de yakışıklı olmayan biriyle karşılaştım. Garbis, benden oldukça yaşlı, birikimli, deneyimli 68 kuşağının tanınan simalarındandı. Bense yirmili yaşlarda toy sayılacak, bıyıkları yeni terlemiş ateşli bir gençtim. Dört beş ay örgütsel ilişkimiz sürdü. Tanışma, hoş beş faslı sonrası yeni randevu yaptık. Önce ikili sonra üçlü görüşmeler, buluşmalarımız oldu. Eylem yapma planları hazırladık, kendisinin de önerilerde bulunmasını istedim. Bu süre zarfında her buluşmamızda o teorik muhabbetler yapıyor, ben dinliyor, sessizliği tercih ediyordum. Benim ondan daha geri olduğumu anlamasını istemiyor, konuşursam teorik geriliğim ortaya çıkar tereddüdü yaşıyordum. Garbis birikimli benden çok çok ileri, o anlatıyor ben hayran hayran dinliyordum. Kendisi fanatik Mao Zedung savunucusu. Mao’nun tüm eserlerini ve İngilizce, Fransızca klasikleri okumuş adam, bense işçi sınıfı kökenli, henüz klasikleri yarı buçuk dahi okumamış bir parti çalışanıydım. Askeri yönü esas alan bir anlayışa sahiptim dersem yalan da olmazdı.

Bu manada ben yoldaşların askeri yönüne daha çok önem veriyordum. Bir anlamda ” Bu ne anlatıyor, pratik eylem belirleyicidir. Seni eylemde göreceğiz, tanıyacağız!” anlayışındaydım.

O konuşuyor, anlatıyor ben ” evet ya da hayırla” geçiştirmeyi deniyordum. Bu süre içinde kendisinden çok şey öğrendiğimi söyleyebilirim. Bana, Mao Zedung yoldaşın temel teorik görüşlerini anlatan ve beni Maocu yapan Garbis Altınoğlu oldu diyebilirim.

Gerçekten de oldukça sakin ve sabırla anlatıyordu. Düşündüğü gibi sade ve halktan biri gibi giyiniyor, yaşıyordu. Birikimini kişiye karşı üstünlük kurma olarak kullanmıyordu. Birbirimizi tanıdıkça ona karşı taşıdığım önyargılarım gitmeye başlamıştı. Ama yine de temkinli davranıyordum. Ne de olsa “parti bana sorumluluk vermişti!” Birinci tasfiyecilerin başı olan Garbis Altınoğlu’nu askeri eyleme sokarak deneyecekti parti. Bu görevi bana verdikleri için,

kendimle övünüyordum... Ama Garbis benden çok çok ileri olduğu için de zaman zaman ezilip büzülüyordum. Ben teorik geriliğimi gizlemeye çalışırken o bunun farkındalığıyla ne bilgiçlik taşıyor ne de küçümser bir tavır gösteriyordu. O sürekli bildiklerini anlatıyordu, sen ne öğrenirsen misali, sürekli Ülkemizin güncel sorunları dahil analizde bulunuyordu, ne düşündüğümü soruyor, bilmek istiyordu. Benim için de yararlı oluyordu. Bilmediğim birçok şeyleri bu vesilesiyle öğreniyordum.

Eylem yapma aşamasını konuştuk. Önce banka soyma kararı aldık. Bu kararı Garbis'e bildirdiğimizde kendisi; "iyi tanıdığını, çok zengin profesör olduğunu, adının Nuri Mugan olduğunu, Boğaziçi Üniversitesi'nde ders verdiğini, ırkçı, şoven karakterli birinin, soyulması uygun olur, en az iki yüz üç yüz bin lira çıkar. Kendisi azılı bir MHP'li yönetici faşist, gözdağı da vermiş oluruz, gerekirse öldürürüz, ölümü hak etmiş biri" dedi. Biz önce tereddüt ederek, itirazda bulunduk, ama Garbis ısrarcı davrandı. Ve " Banka soygunundan daha fazla para kamulaştıracığımızı, riskinin ise daha az olduğunu" söyledi. Biz öldürme olayına karşı çıktık, "Yalnızca, tehdit ve gözdağı verebiliriz " dedik ve karar aldık.

Eylem öncesi yerin adresini aldık, birkaç kez teftiş yaptık. Hastalık numarası yaparak, büroya giriş yaptık ve eylem planını ona uygun çıkardık. Büro aynı zamanda kaldıkları evdi de. Ev İstanbul'un en işlek yeri Taksim'deydi. Güvenlik önleminin en yoğun olduğu bölgeydi. Büyük riskler taşıyordu. Ev üçüncü katta bulunuyordu.

Eylemi yapmak için görev bölüşümü yaptığımızda yüzümüzü saklama kararı aldık. Garbis "Nuri Mugan'ın kendini tanıyabileceğini daha tedbirli kamuflaj yapması gerektiğini, varsa peruk temin etmemizi" istedi bizden. Peruk ve gözlük Garbis'e kendimize kalpak temin ettik. Büyükçe bir bez torba alarak Taksim'de buluştuk.

Apartmanı ve etrafı kolaçan ettik, her şey yolundaydı. Zili çaldık, kapıyı Nuri Mugan açtı. "Bu bir soygundur, halk adına TIKKO militanları olarak senin gibi azılı bir faşistin parasını kamulaştırıyoruz!" dedik. Ama bizim dışımızda muayene olmak için gelmiş misafirler

olduğunu hesaba katmamış olacağız ki, planda değişiklik oldu. Müşterileri bir odaya tıktık, kapı çalındıkça yeni misafirler de çabası. Nuri Mugan “para olmadığını, cüzdanını verebileceğini , başka parası olmadığını.” söyledi. Etrafı kaba aramanız da para etmedi. Garbis o hiddetle Nuri Mugan’a saldırdı. “Paraların yerini şöyle lan faşist” dedi, demesine de... Nuri Mugan Garbis Altınoğlu’nu sesinden tanımış olacak ki; “Sen Garbis Altınoğlu değil misin? Benim öğrencimsin ” demesin mi! Büyük bir şok ve şaşkınlık içindeyiz. Garbis Altınoğlu daha da hiddetlendi: “Ben Garbis değilim, karıştırıyorsun!” dedi. O an kapı çaldı misafiri içeri aldık, genç ve güzel bir kadındı. Korktu, panikledi kendilerine bir şey yapmayacağız, dedik. Garbis Nuri Mugan’ı pencerenin önüne götürerek ölümle tehdit etti. Bir anda içeri aldığımız genç kız: ” Aa Garbis seni tanıdım, sen benim sınıf arkadaşım değil misin?” dedi. Ve “Niçin böyle yapıyorsun? “dedi. Kız da Garbis’i tanımıştı. Bütün planlarımız altüst olmuştu. Üç dakika içinde bitirmemiz gereken eylem yarım saati bulmuştu. Risk artmıştı. Çatışma olasılığı büyüktü. Bu esnada Garbis silahı Nuri Mugan’ın kafasına dayadı ve “öldürüp pencereden aşağı atmayı “önerdi. Ben böyle bir kararımızın olmadığını, böyle bir şey yapmamasını kendisine söyledim. Garbis ” Beni tanıdı ama öldürelim gitsin.” dedi. Biz buna itiraz ederek Garbis’i ikna ettik. 21-08 1975 günü 675 Türk lirası alarak tarihimizin en büyük eylemini gerçekleştirmiş olarak eylem yerinden ayrıldık. Garbis’e Florya istasyonuna yeni bir randevu vererek ayrıldık.

Sabah uyandığımızda bütün gazetelerin baş sayfasında Garbis Altınoğlu’nun resmi, bizim de eşkâl resimlerimiz manşet soygunu veriyordu. Faşist profesör Nuri Mugan “Yüklü bir parayı soygunculardan kurtardığını” söylüyor ve ” korkmadığını” söylüyordu. Halbuki korkudan el etek öpmeye kalkmıştı. Yalvarışları yakarışlarıysa söylemeye değmez.

Florya’da bulduğumuzda Garbis Türkiye’nin her yerinde en çok aranandı. Artık deşifre olmuştu, İstanbul’da kalma şansı neredeyse yoktu.

Garbis’e geçici bir koruma evi ayarladık ve gönderdik. Yetkili yoldaşların kendisiyle en kısa zamanda ilişki kuracağını söyleyip vedalaştık.

1975 sonlarına doğru başka bir alana gönderildiğini duyduk. Biz 1976'nın ocak ayında yakalandık. Kısa bir süre sonra nisan/mayısta 1976 ayrılığı oldu. Ayrı yapılarda yer aldık. Bir daha da yüz yüze görüşemedik. 1981'de o yakalandı insanlık dışı işkencelere maruz kaldı. TKP (ML) Hareketi davasında dosyalarımız birleştirildi. Adana Sıkıyönetim davasında idam cezası verildi. Ben yakalanmamış, firar daydım. İdam cezası sonra ömür boyu cezaya çevrildi. Garbis Altınöğlü'yla birkaç defa telefon görüşmemiz ve sohbetlerimiz oldu. Bir araya gelmek istesek de bu temennimiz bir türlü gerçekleşmedi.

Aramızdan ansızın ayrıldı. Garbis Altınöğlü yaptıklarıyla, yapamadıklarıyla, doğru ve yanlışlarıyla bizim devrimci mirasımızdır. Mücadelesi, direnişi, kararlı devrimci duruşu önünde saygıyla anılacaktır. Ani ve zamansız aramızdan ayrılışı bütün devrimci güçleri ve yüreği insanlık için çarpanları üzdü. Bu devrimci efsane direnişçiyi unutmayacağız, unutturmayacağız!

Kaynak: avrupahaber5.org